

Sy-li spěwat,
Pijaje džětat,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoј mócnj
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Přez spar měrny
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwat
Swérnje džělat
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoču ty.

Z njebies mana
Njeh ól khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokře će.

• Serbske njeđzelske lopjeno. •

W Budyščinje, 11. meje 1924.

Čižičej a naklad Čsmolerijez knižičičičejnje a knižatnje jap. družst. s wobm. ruk. w Budyščinje.
Wulhadža lóžbu robotu a płaczi na měřaz 10 stotyč pjenjeřlow.

Jubilate.

Psalm 73, 23—26.

„Dha wšchał wořtanu ja pschezo pschi tebi; pschetož ty džer-
žišć mje ja moju prawu ruku. Ty wodžišć mje po štwojej
radži a wořmješć mje na pohledku s čžesću horje. Sdžž ja
jeno tebe mam, dha ja nicžo njerodžu wo njebieja a wo
semju. Hacz mi runje čželo a duscha sawutlitez, dha wšchał
ty šy, Božo, kóždy čžak mój wutrobny tróšć a mój džěl.“

W lěće 1563 w měsće Erfurče mór žaložnje jatħadžesche.
Wjele štysćnych, bojasławnych wobydlerjow město wopušćez, mjes
nimi tež wodžer wyšćeje šhule. W rozžohnowanju s nim běšće
jeho pscheczel Ludwig Selmhald jemu s tróšćej šhěrłusć pěknił
w kotrymž wupraji, šćto dyrbi jeho šwjěhlenje być a wořćez
we wšćitłich myřach, štrachach a poděńženjach, šhěrłusć, kž
je nam wšćitłim šnaty a luby: „Ja njewopušćezu Boha, Bóh
njewopušćez mje“ (Spěw. čž. 527). W tutym šhěrłusću
knježa te šame myřle, kotrež je pšalmista Wšaf wuprajił we šlo-
wach našćeho teksta. Předny njeho je hudańćla bójšćeho wo-
dženja wopřěć, kiž móža naž lohko šamplić we wěrje do Božeje
prawdosće. Wón je čžłowjekow wobledžbowal a widžal: kał
wjele jich je, kiž ja Bohom njeprašćeja. A kał šo jim wjedže?
D, wubjernje. Woni šu šbožowni a šo wobohacža, šo hordža
a wulke šlawo wjedu. Woni čžinja, jałto by kóždy wobžaro-
wanja hódny blašć był, kiž žiwjenje tał njewobhlada kaž woni.
A jich wšćinje čžini wulki šacžičej, wjele jim pschěpadnje.
Kał pak šo pobožnym wjedže. Wjes šhudy, podkóženy, šacženy
šacženy steja. Še dha podarmo, šo pšalmista bjes porođa
šćodži? Njeje wjele mudriřćo, šo tež wjetřćinje pschěšamłnyč?

Tajke myřle jemu psches wutrobu džeja. Me duch, wot horla
pichńdže na njeho a wucži jeho na kónž bjesbóžnyč kěđbowacž:
mėniřć, šo šmėje jich stare natwarjene šbože wěćne wobřćez?
Ně, woni steja hižo w Božim řudženju, kotrež jich šacžičnje.
Nětko je dwělowanje, šmutřćowna rořćora pschewinjena. Wón
je w čžistym šam se řobu a ša šwojim Bohom. Wšćlanje dže
psches jeho duschu: „Dha wšchał wořtanu ja pscheze pschi tebi.“

Dwělowanja, nush dla wěrny wo tał někotrehož čžłowjeka
wutrobje šo namakaju. Wěřć ty wo nich? D šo by duch wot
horłach tež tebi rořćwěćenje pschěnjěł, šo by pschěšeny był
s pobožnym špěwarjom 73 teho pšalma:

Dha wšchał wořtanu ja pschezo pschi tebi.

I.

Čžak šu byłe, hžez wěrjazy šćesćam šćoro wšćudžom
jenož wěrjazyč wokoło řebje widžesće, hžez běče njewěra jenož
wuwřćez. Tež tajke čžak šu, hžez běče runje natwopal
a wěrjazyč běče, šo šu jenož mala čžřjódla čžichich w kraj.
Šćto wěrłć wo našćim čžak. Lohko móžno, šo prašćć:
wšćudžom je widžecž, šo je wulka wjetřćina wšćeho luda šo
wot Boha wotwobřćez. Hacz mašć prawje s tutym mėńjen-
jom? Sdžž móhli kóždy šćaw wšćeho luda a šwědomja šo pra-
řćez: je to twoja derjepschěmyřćena, njepowalna wola, wěrny
do Boha šo wotřćěnyč, ja šom pschěřwěćezny, wulka wjetřćina
w tutym prařćenju njebj „haj“ wotmalkwita. Wšć njekšćemu šo
šćolčić dacž psches to, šćtož šwěřća šo pošćuje. W dusći
našćeho luda leži hiřćez bhoaty pošćad wěrny. Me šamo hdy
by še šwojim wěrjenjom prawje měł, šćto by to ša tebe je wu-
čžinito. Čžesć prašćć: hdyž jich tał wjele wěru přecž čžinje,

dha drje je jeje sakožl a saktad flabny? Chzelch potom kam tež prajicz: lepje by bylo, hdy by so tež wulkej czjrodže pschisamknyl?

Dopomniny so tola, so smy ewangelizy protestantizy kšef-czanjo, sa kotrychž je wot Lutherowch czajow wuczinjena wěz: we wězach wěry žana wjetichina njeplaczi. Zyle wopał by tola byla, hdy bychmy wothlopowacz dali, sčto so t Bohu dzerži a sčto niz? a potom jednorje na stejnisčezjo wjetichiny stajili. Tu so siewi, kajfu njeskónčnu wěčnošč ma jednolitwa duscha, jednolitwe: ja. Tu dyrbišch kam wjedzecz, sčto je to prawe. Tu by zyle kam na so stajeny. A temu je czi Boh rosym dať, so móžesh kam pruhowacz a budžicz. A temu by natwuknyl czitacz, so móžesh w swj. pišnje so wobhonicz a wěčne žiwjenje namafacz. Ty by t temu powolany, skata w morju bycz, hdyž je njewěra schumjaze morjo, kotrež wšcho spóžeracz pyta. Redžbuj jenož na to, kať wšcho Jesus t woju duschu waži: je wona schodowala, wšchě kubla swěta ju njemóža sahajicz (Matth. 16, 26), pošluchaj, kať wjele je jemu na tym ležane, kať ty t Bohu stejisch, wješkoloscz budže w njebjech na jenyh hrěšniku, kiž pokutu czini, psched džewjecz a džewjeczdzabecz prawymi, kiž pokutu njepotřebaju (Luk. 15, 7). Njedaj so hluschicz wot wolanzu njewěryjazy, ale redžbuj na swjatu křowblešč. Kotruž su wěryjazy stajnje nješcheczelkam napscheczelwo stajili: tam psalmista: hdyž tež jich wjele bjesbóžnym so pschisamkaja, dha wšchaf wostanu ja pschezo pschi tebi; tam Pětr: hdy bychy so tež wšchitzy na tebi pohorschili, dha wšchaf ja so nihdy pohorschicz; tam Luther: tudy ja steju a hdy by swět so mjerwil t czertami. Slaj, kať wjele ma twój hlóš na tebi. D ponurmy so pschezo hlubšcho do swjateho pišma, kotrež móže kamolutke nam rosjašnjenje dacz wo wažnosczu najschewěry, samkny so wšchitzy hromadže, kiž kamny wěste pschewědčjenje mamy a budžmy sepjera tym, kiž to strasche steja, so so bu torhacz dacz wot rěli njewěry, so natwuknu t nami wusnacž: dha wšchaf wostanu ja pschezo pschi tebi. A hdyž so nam runje druhdy ida, so Boh t nami czini, jako by naš sapomnil, my nasche dowěrjenje prjecz njeczibujemy, ale wuslawamy: „Ja njewopuschczu Boha“.

II.

„Dha wšchaf wostanu ja pschezo pschi tebi, — pschetož ty dzeržisch mje sa moju pravu ruku.“ Jako spěwat nascheho telsta Bože spodžitwone wozdenja tebi rospominasche, pschindže jemu tež praschenje: kamo, hdy bych ja Boha wopuschczicz chyzl, mohł ja to t žyła czinicz? A wón dyrbjesche tebi wotmolwicž: Ně, to by mi žyła njemóžne bylo, pschetož ja bych kam na tebi najwjetšche rubjenstwo šuczil, ja bych so džěšču runal, kotrež hišcže njemóže běhacz, ale so tola njecha džeržecz dacz, abo puczowarjej, kiž je so sabudžil a tola dobru radu sazpara. Někł wotežin ras knihu dopomnježa a spominaj wróczo, sčto je twój Boh tebi byl hacž do dženknischedo dnja. Ssnano by wjele džěčzi woczahnyl, machowal nad jich kroczelemi a tež posdžičho so prózowal, jim sepjera a pomoz bycz. Ale nejby ty kam czaj žiwjenja džěčzo byl, kotrež je husto saczowalo, tež hišcže we fra-wišchich létach, kať njewěste je křodzenje na tutej semi, kať pytau njepscheczelke mozy naš do skazenja czahnycz, kať je runje tón, kotremuž so šda, so steji, w strasche, so panje, kať je někotryškulich psches jeniczki pad kónz wšaf. Kať je pschischlo, so ty bjes sepjery njeběche. Ty by wjedžal, ty, Božo džeržisch mje sa moju pravu ruku. — Sdyž chze spytowat moje najlěpsche sahadu a prjodi-wšacža powalicz, dha jeno flowo wo tebi w mojej duschi wotuczti a jeho sacžeri; hdyž bym na wopaczny pucz pschischol, dha pofasujesh ty mi hlubinu psched czežkim padom. A tuteho Boha, kiž je tať husto w twojej flaboczi tebi pomhal, chyzl wopuschczicz. Ně, ty wunajesh:

Ja steju w ruzy Snjelowej a we njej sawostanu,
Saj, tež pschi nudy najwjetšchej, dónž wotbal njepoczahnu.
Pan, swěcže sly! Ty sraty by, sčtož pať je swěrný Snjelowy,
Tón budže dobru wostacz.

Alle knihi twojeho žiwjenja tebi hišcže wjazy powjedaju. Wróczo hladajo na lětdžekatti swjeho žiwjenja spósnajesh, kať hižo husečičho, se spodžitwanjom, so je twoje žiwjenje so žyła hinať wotmělo, hacž běšche tebi we swjowej mladosczti myšlil. Tať wjele pscheczow so njeje dopjelnilo, na kotrychž twoja wutroba wšasche; ty běšche wěriť, so pónđžesh po runym, hladkim puczju psches žiwjenje, ale hinať je pschischlo — ty jašnje spósnajesh: niz kam wot so by tať schoť, ale ty bu wjedženy wot wysch-schewe, wot Božej ruki, a niz jenož hinať hacž by chyzl, ale tež wjele lepje. Žich wjele je hižo wobswědčicz dyrbiato: Ja njemóžach došč morlotacz a škoržicz, so dyrbiach po tutym puczju hicz, a někto njemóžu so došč džakowacz. Snjelowa rada je džitwa a jeho mudrosč je kražna, a tuteho Boha chyzl wopuschczicz? Ně, bymž by schlo psches puschiny a po czerknioj-tych puczach — sepjera so na njeho, kiž dobre pucze wšchudže a pomoz wudželi, kiž požohnuje ludži a swětlo sašwěči, tež w najczěmnišchich nozach a škónčnje naš t czešču horje wójnje. Sdyž hižo pobožny Šraelita tajtemu kražnemu pschichodej napscheczivo hladašche, kať wjele bóle ty, kiž by njedatwono-jutry swjeczil a šlyšchaf t rta twojeho Šbóžnika: „ja bym živy a wy budžecže tež živi!“ Tať bliskowidžazy tola nejby, so by sa jebate flubjenja wěrjenjepscheczelšeho swěta swjowemu Bohu swěrnoscz wupowjedzil a swoje wěčne sbože na hracžki stajil. Ně, ty wunajesh: dha wšchaf wostanu ja pschezo pschi tebi, pschetož ja wěm, sčto ty mi by — a pschezo budžesh, pschetož nicžo nje njemóže wotdželicz wot twojeje lubosče.

III.

Kať rjenje so spěwa: „Mam ja jenož jeho, je wón jenož mój, mój hacž do dnja pošlednjeho, hdyž wón wofa: někto pój.“ Sšym wšchón swjebelent, „horjo, kšič a štyl je sapomnjeny“ Kať móžnje klinež Lutherowy křelusch: „Sdyž woni wójnu nam, wšchě czajna kubla tam, dha t teho nimaju wšchaf nicžo t lěpschemu, nam dyrbi njebjo wostacz.“ Alle je to wopratožje twoje křutne swjate rosšudzenje? By tebi wopratožje móžno bylo, wšchitko, sčtož je tebi drohe, hdyž tež t czežkež wutrobu, dacz, jenož so njebj swjeho Boha šhubil? Ty wěsch, kať wjele rjaneho semja tebi pošficžuje, ty wěsch tež, kať so wješeliš, hdyž wodnjo mōdre njebjo so wysche tebe swěczi a w nozy wójško Božich hwěšdow so šybolit — by by někł semja so ponurila a njebjo swjowu jašnoscz šhubilo, mohł ty prajicz: „Sdyž ja jeno tebe mam, nicžo njerodžu wo njebježa a wo semju.“ Ty wěsch tež, kať na derjeměcže swjeho cžela myšlisch, kať so bojšich, hdyž nčajja křutnišcha křowčez tebe potrechi, ty wěsch tež, kať wjele je tebi na tym ležane, so twoja duscha swój nēr njeshubi, so na kōždu boloscz a šrudobu po móžnosczti bōrly jašo jene wješele pschindže, kotrež jej sabhez dawta. Sdy by někto wólbu mē: sčto chzech radšcho: twojemu cželu a twojej duschi sawutlicz dacz abo twojeho Boha šhubicz, by so sa to rosšudžil: ja chzu mojeho Boha wobšhwacz! D dha je mišno, so by jeho a jeho žyly wulkoscz a kražnoscz spósnal. Žiwje dyrbi tebi psched twojej duschu stacz. Ty wulki, wšchomóžny Božo, ja wěm, so by luboscz, ty by nje wot macžetneho žiwota sem t njelicžomnymi dobrotami žohnowal, ty by mi twojeho lubeho Sšyna pošlaf, so by nje wot mojich hrěchow wumohł a wupucz wotewril do twojeho wěčného wótžneho doma, ty masch jenož tajke myšlil somnu, kiž by mi dobre a šbóžne, hdyž tež to druhdy njepósnaju. Chzech ty někto pschezo škoržicz w hōrčosczu: Mi je so wšchitko

vosaka a ja mam jenož jeho? Ne, ty dobrý dělal žebí trusivolit. Všehož, sčtůž Boha ma, tón ma to jene, s kotrymž wón wschit-ko ma, tón ma wérne wěčne kublo a s nim lutu wježelosč a sbože. Sdy by ty žyle wošamocženy w žwěče stať — Bóh tebie njeuopuščezí. Sdyž čžetpíš pod čžetlejši tyščnosčju, so tebi husto je, jako dyrbiat samutlicž — ty žmješ se žwójim Bohom rěčezč a tón ma troscht w polnosčzi. Sdyž žmjerčž wo twóje durje klapa — pšes nju čže Bóh tebie ž wídenju wjesčž, hdyž je čžaf wěry sa tebie wotběžaf.

My wobdžiwanty tych čžlowjełow, wo kotrychž statiwiny nam powjedaju, so žu žwojeje wěry dla domišnu wopuščezí, haj nusu a žmjerčž pšecžerpili. Ale sčto pomha tu jenož tajke wobdžiwanje. Róždy tajki pšiklad je praščenje sa naž: dže twój Bóh tebi pšče wščo? Albo čžezč jeho wopuščezíč. Ne, my wěmy nětko prawe wotmolowenje. Šaf ty luby Wótče wo njebežach tež s nami čžiniš, šaf wjele čžezčeho nam tež napoščžiš, šaf wjele tež jich wot tebie wotpadnje: my wěmy, sčtůž je tebie spóšnať jako najwšchíche kublo a sčtůž žo ž tebi džerži žwěru hačž do kónza, tón je derje wobarnowany wo čžewnosčzi a wěčnosčzi a tehodla sa naž a pola naž pšči tym wostanje: „Dha wšchaf wostanu ja pščežo pšči tebi!“ Šamjeň.

S e f t y.

Wo „šhutnych biblijušchepytowarijach“ čžitamy wo jentym jara roščerženym nabožnym kopjentu — „Licht und Leben“ tole: „Internationalne sčednočženstwo šhutnych biblijušchepytowarijow bywa bóle a bóle krajna sčtoda. Tuta amerikańska sekta čžini tež politiku a žnadž je to runje jeje saměr... „Wotwěčžbe millenniumsekty“ — to je jich druhe mjeno dla jich wučžby wo 1000 lětnym kralesčtwje! — powalitej revoluzija a anarchija tučžafny porjad. Potom pščiňdže to nowe. Čžlowještwa budže wježoše pod ženej dospolnjej prawej wšchnosčju; budže to wulka powšchitkowna republika. Šralojo wjazy njebudu; hordny „militarystow“ tu tež wjazy njebudže. Sa mačo lět žo tuto žnježstwo na žemi wutwori. Prjedy toho pščiňdže powalenje wšchych wšchnosčžow a sčadowanych tučžafnych wobstejnoščžow. Štatastrofa žo pšes to pšchihotuje, so bywaja to čžlowječoj bóle a bóle njespokojni.“ — Dale žo tam praji, so woni s tutymi myžlemi tať jara wo sčadownosčzi njeuustupuja, je pať wo žwojich pižmach sčstupuja. „Štat, kultura, nazionalnosčž, žyrkejš“ žu sa nich sčewjenja s kralesčtwawa antichrista. Tu sčstupuja woni najžhlnišči radikalism a nihilism. Šhutni biblijušchepytowarijo žu „antinazionalni“, to rěka, pšecžžwo wšchemu, sčto je s narodneje myžle. — Š tomu pšchistaji mjenowane kopjeno hiščezč: „Šmy tu nam s wopředka žyle ž wěry njeuodobnu powjesčž s dweju štron dostali, so je millenniumsektu jena židowštwa plantaza; Židža ju džerža, pšchetož woni wížja wo kšesčžianšch žyrkejšach twjerdžišny, kotrež revoluziji žwěta, sa kotruž woni žu, sčadžewaja. Millenniumsektu wojujo pať nětk nanajhóryje pšecžžwo žyrkejšam. My nje džeržimy tutu powjesčž wjazy sa tajku, so njeby ž wěry njebyla, so bywa millenniumsektu wot židowštwa žwěta podpjerana a spěchotwana.“ — Šačž je tuta powjesčž wopravdže prawu, to pšchewostajamy „Licht und Leben“; sa naž je tuta sekta — a s njej jich wjazy, tať sekta adventistow žedneho dnja — jena s tych, kotraž ma jeneho drugeho Šesuja Šhryštusa hačž my a te, hdyž na biblijuwukladowanje hladaš, tať rjez jenu druhu bibliju hačž my: Šesuf Šhryštuf njeje pola nich wjazy tón jedyn, pšched kotrymž ja žwojej koleni sčhibuju a s wutrobu a s ertom wusnatwam: mój Šnježe a mój Božo, mój šbožniko a mój wumožniko! —

Žyrkejš a štat.

Žyrkejšiny dawot sa tute lěto njeje hiščezč wupišany a hižo pošašuje tu a tam bojosčž, so jeho dla s žyrkejš wustupja. Mózno, so žo tu a tam stanje, dolež žyrkejšiny dawot, měrjany jenož po došhodnym dawotu a to po tym lěta 1922, tu a tam je wyžoť a dolež tuta měra dženska hižo sažo njeruna a tuž niz žyle prawu a pšchihódna. Wěšte pať tež, so je tón, kotryž dženska jenož hiščezč tohodla wo žyrkejš, dolež njeje jeho žyrkejšiny dawot hiščezč s njeje wučžerit, po prawom dženska hižo s wonka njeje. Šaf by žo s tym žyrkejš jenož čžiščizka. A to njeje ž jeje sčhodže ale jenož ž jeje dobremu. Jenož jena žyrkejš, kotrež wusnatwarijo s wutrobu a s ruku šteja ž žwojej žyrkejši a ž jeje Šnjelej, móže se žohnotwarijom byčž sa jich wjele. A tajkeho žohnotwanja trjeba našch lud! A na tebi, luby kšesčžijano, luba kšesčžijanka, je, so žy s tajkim žohnotwanjom. Šaf tež žebí žamemu nětkle najšepje pomhaš!

D o m o j.

„Šchindž žerbšči domoj s Němžow!“ tať bě mi žnješ šaracž prajiť, hdyž jemu „w Božim mjenje!“ prajach. To jemu žubich a to tež džeržu! Bych-li němžowacž čžyť, bych tež to domach hižo mohť. Rěčžachu tola džezč žerbšchich štaršchich mjes žobu němšči duzy se sčule a tež pšchí hracžu a to bynjež tam to ani jeneho němškeho pódla njebyto. A jich štaršchi ničžo ž tomu njeprajachu.

„To je hrěch!“ mi mój džed praješče, hdyž to ras na kowžy sa poščenzu žedžo wuščyšča. „To je hrěch, hdy ty to, sčtož čži Bóh Šnješ darit je sa čžaf žiwjenja, prječž mjetafch a šanjero-džič! Macžerna rěčž je to přenje, sčtož tu na žemi s tych drohich wullich kublow šapšchinnješch a čže to poščednje byčž, s čžimž ty na tutej šenti žo ž Wótčej wo njebežach wobrocžišch, hdyž wón tebie woľa ž žebí domoj!“ Wo tym žmy žo měli domach jedyn kaž druhi a tola abo drje runje tehodla žmy tež wšchitžy tjo wo šchuli měli žobu najrjejšchu žensuru wo němškej rěčži a njebečmy tajžy „deutschverderber“ kaž tón abo tamna. A němške pšchibčlowo „Alter schükt vor Torheit nicht!“ trjechi tež Šerbotow. Ša to je mi wotrašchazy pšchiklad bur se žubodneje wšy, kotrehož ras prajiež žyšchach: „nee, windich, doas is nišcht!“ a to s jenej hubu, kotraž njebe němška a nachyšche žerbšči wjazy móž. Šehodla mi jeho tež nan ras sa pšchiklad poša, po kotrymž nježmět čžimicž.

Tola tu dže nan sažo, bě žebí wo blisčich šklamach po něšchto pobyt. A je tež hižo na čžafu, so sa žwojimi šmachami hladam. Šamle bliži žo čžah, kiž dyrbi mje dowjesčž do wulkeho města!

V.

Sdže leži ta moja domišna? s tutym praščenjow šteju tu kóždy luby wječor pšči wotnje a hladam pšes twarjenja a twarješčka tam ž ranju. Šam něhdže dyrbi moja domišna byčž!

Tu, sčtyri sčhody wyžoť, blisko mřočelam, nam s najmjenšcha někaťki wuhlád njech tež niz daloki. Šam delečach na haščach a dworach, mjes twarjenjami a kšěžami, tam ničžo njeuwižič, šhiba kusť njebežow a na tutym hiščezč mřočele šura. Šamle tež jena žyrkejš! Wjele wjetšchi to Boži dom hačž našcha žyrkejška, že kotrež tať husto šhladowach tam domach, ale tať kaž wona žo mi njelubi; je tať wyžoť, tať čžorny šaturjenty. Dženska tam pobych wo Božej žlužbje. Šež tuta bě žyle wěšče rjana, ale našcha domjaza to njebe! Šute žuse woblicža woľko mje, a duchowny mi tež žyle žušt! A tola, hdyž dže, čžujach ža

tola tam w Bożej službě bóle domjazy hač hđže druhđže tu w tutym kamjerntym mēleže, hač runje tam hačle junu bēch na krótké hodžinty, tu pať hižo tydžeit dolho hačy a sthody teptam!

Hđže leži moja zyrkwicžka s tej stotej kulu na wěži? Myšlu šebi, tantle won psches tute male wěžicžki, kotrež tantle něhdže nělajti hród abo něšcto podobne debja. Tam t njej sladuja nětkle moji lubi. Nan šnadž šedži na kawy ja pošlenzu, macž a šotšicžka šnadž docžinjatej mjeczorne džěta a bratr tohorunja. Tydženja tam ja tež hiščeže bēch, a džěnža? — Domoj! Mi čže šo domoj!

Hdy by mje tu nětkle něčto widžat! Wušmjeli šo mi bychu! „Debi šo styška, styška!“ Haj, a mi styška šo tež wopravdže. To čži pschivotam, luba domišna moja! Njehanjubuju šo tež šylšow, kotrež šo mi kuleju po lizomaj na ruku!

Do žyla! Styšlacž, to tola njeje haniba. Styšlacž šo čži tola dyrbi, abo ty njejšy byl s wutrobu srosčenty se šwowej domišny! Hđžež twój ródny statoš a dom, tam čže čžehnje, tam šebi žada wutroba wróčžo, tam dže jeje žedženje, tam domoj!

Domoj! domoj! To je tež s tej dušchu tať! Dopomnju šo, kať nam knjes farat ras wo tym rěčesche, kať šo to našchej dušchi styška po domišnje, po njebjeskej domišnje!

„Hđže namaka dušcha šwój statoš a dom?
Ščto kryje ju se šwójim šwarnowanjom?
Ach nješicžki šwět žanu šhowanku nam,
Hđžež nješnježi hrěch, a hđžež wotpocžinť mam?
Ně, ně! Ně, ně, wón njeje tu!
Dom dušche je horkach, hđžež we šwětke šu!“

Tónle rjanty ščěrlyšy šmy tehdy šaspěwali. Našche holžy móžachu jón wošebje rjenje špěwacž! Tam horkach, hđžež we šwětke šu, tam je dom dušche. S tuteje domišny njebjeskeje, w kotrež bē žywa, pschindže po Bożej njewušlědžomnej radže tu do šemškeje zušby. Tu bydli we čžěle, kotrež je šemja wot šemje na 10, 20, 30 a hdyž wyšoko pschindže, na 80 a 90 lět. We wumrjecžu džěti šo šažo wot šwowej šemškeje hěty, kotraž je tuto čžělo, a šhwata wróčžo t Wótzej do domu — jelišo jej hiščeže wotewrjenty, jeli čžłowjeť šebi, šwowej dušchi nješapoloži pucž t Wótzej do domu psches hrěch a šlólč. Niž domoj šmēcž, o kať styščno to! To je hela!

Domoj! Ja šmēm domoj, njech tež džěnža runje niž, ale domoj tola šmēm! To dawta wutrobje pošoj a trošcht! Tu mam džěto a službu, hdyž šym ju došonjať, du šažo dom. To dawta móž a šplnošč, a tuž pschewinu styš a wutriebam čžab zušby tať, šo mam wot teho něšcto ša žyle šwowej žiwjenje.

„Ša žyle šwowej žiwjenje!“ Kať to šlincži! Ščthrnacže lětšow šym došonjať! Šello jich hiščeže došonjam? To Bóh luby Šnjes wě! „Bóh luby Šnjes!“ tať to štajnje džěd prajesche, hinať do žyla niž! Nětkle to lědy tať prajicž ščyšchich: „Bóh luby Šnjes!“ „Čži stari to hiščeže tať praja, mjes mlodny to lědy tať ščyšchich.“ Tole bēchu tež šažo džědowe šlowa. Džawno to, čži mlodži jenož tať malo lět tuteho čžaba šnaju, džěd telko lět, a kať čžěžkich a šrudnych lět šobu! A tola wón pschezo prajesche: „Bóh luby Šnjes!“ Ja čžu tež tať prajicž, kať mój džěd! —

Bóh luby Šnjes šwarnuj waž tam w domišnje wšchěch tutu nóz a tutón nowy tydžeit! Bóh luby Šnjes budž tež šo manu we tutej nožy a pschezo! Bóh luby Šnjes pošohnuj nať wšchěch a baj wam wšchěm tam domach junu dobru nóz a mi tež! Haj, mi tež!“

(Počracžowanje.)

Wschelke s bliska a s daloka.

Do Šodžija na druge faršte měštno je šo knjes farat Wejar-Šotecžanski wušwolit. Wón je, wjelež wěny, jenicžki byl, kotryž je na wuprosdnjene faršte měštno džěwot. Drje hiščeže do šwójatlow pschěšydli šo do Šodžija.

S Šotež. Nač duchowny, knjes farat Wejer, nať wopuščeži, šo by w Šodžiju druge faršte měštno šastawať. Ščto budže s našchim šarškim měštnom, hdyž je hižo šažo wuprosdnjene? Šižo pschi pošlenim wuprosdnjenju džěšche wo to, šo by šo našcha wošada někať s drugej šjednocžka, a něť ščyšchiny šažo taťke hlošy.

Wo wólbach nimamy džěnža, hdyž ša njedželu Šubilate pižamy, hiščeže žantych woschěrnichich rosprawow. Hdyž budžeja našchi čžitarjo tute ryncžki čžitacž, budža jim wupłody wólbow dawno šnate. Šacž budžemy šo šmēcž jich dla wješelicž, a wššacž — jubilate rěka tola: wššacže! — to nješwěriny šebi, džěnža hižo roššudžicž, a to tehadla, dofelž nješwěriny, šo tu něšcto t wšškanju budže. Šóždy šmėje pod nowym šejmom tón šary nadawť je wšchej šwěru a prawdu dopjelnicž: byčž šwěrnny a šprawny na tym měštnje, na kotrež šy štajenty t špomozenju jich wjele, haj žyľeho luda, a to čžim bóle, čžim njenje špomozenja nam tuta wóľba a to, ščtož s njej pošhadža, pschintješe.

Cantate, pschichodna njedžela 18. meje, čže byčž jubilejna njedžela ša žylu ewangelištu žyrkej. Je to tola lětka 400 lět, šo ma našcha ewangelišta žyrkej šwowej špěwarške w macžetnej rěčži, jej darjene wot jeje reformatora dra. Šarčžina Luthera. Našcha šaška žyrkwina wššchmošč je poručžka, šo ma šo tutón jubilej we wšchěch wošadach na pschihodne a dostojne wššchnje šobu šwječicž. Tež mty čžemy džěňš ša tydžeit na tutón jubilej, kotryž s našchej šaškej ewangeliškej žyrkwju tež wšche druge krajne žyrkwje šobu šwječža, špominacž a šo dopomnicž teho bohatštw a šohnowanja, kotrež šmy psches 400 lět dolho čžerpacž šmēli se šwójich ewangeliškich špěwarškich.

Wažne wššewjenje ša šerbške ewangeliške duchownštw.

Hiščeže do šwójatlow čžemy w šerbškim domje powucžaje, rěčne kursy ša wšchěch šerbškich ewangeliškich šararjow wotdžeržecž. Šaž bu to „Šomhaj Bóh“ hižo wššewjene, šapocžnu šo, da-li Bóh, tute rěčne kursy pónđželu po Šubilate, potajšim jutšje dopoldnja s dnyškom 10 hodž. w šerbškim domje. Ššobu ma šo pschintješč wotšojnit s papjeru. Šěšba šo šaplacži. W kursach a wotdželenju pschi nich ma šo rosprawa na wššchmošč šapodacž. Na přěnim dnju, pschichodnu pónđželu, čže t. f. lic. theol. Šeršat-Šrodžiščezantli t mam rěčžecž. Škursus wupjelnuja tež popoldnišche hodžinty. Dofelž ma šo do přěnjeho pošedženja hiščeže wšchelake šarjadawacž, prošy šo wutrobnje, šo byčhu šo wšchitžy šerbšy ewang. duchowni hižo ¾10 hodž. w šerbškim domje šelchli, tať šo by šo s dnyškom 10 hodž. šapocžecž móhlo. Wo wopyt wšchěch ewang. duchownych šo naležnje prošy. D.

Šistowanje.

Š. w Š. ša Cantate (přěd.) —

D. w M.-Š. ša Cantate (našt.) —

Š. w Š. ša Šogate (Bože špicže). —

Šamoditny redaktor: šarat Šyrgacž w Šofacžach.